No. 2848 Woensdag 26 Mei 1937 54ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt elke Woensdag en Zaterdag
Abonnementsprijs voor het gebiedsdeel
fl. 2.— per kwartaal bij vooruitbetaling.

Redactie: St. Elisabeth's Gasthuis Tel. 292
Administratie: St. Thomas-college Tel. 550
Drukker: B. L. Bogaers

Voor het Buitenland fl. 10.— per jaar
Afzonderlijke nummers fl. 0,10
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels fl. 0.50

Trotsky en Stalin.

Er gaat bijna geen week voorbij, of wij horen van processen en terechtstellingen in Rusland. En immer is hoogverraad de beschuldiging, welke dan hierin bestond dat de slachtoffers aanhangers zouden zijn van Trotsky.

Want in een totalitaire staat, kunnen geen politieke, zelfs ethische meningsverschillen worden geduld, geen kerken, partijen of groepen van welke aard ook. Voor andersdenken ontbreekt er elke mogelijkheid tot geleidelijke hervormingen. We zien dit in mindere mate nog, in Duitsland, op de meest tyrannische wijze echter in Rusland. Stalin heeft tien jaar lang getoond, dat in de U.S.S.R. elke machtsvorming van plaatselijke of momentele dissidenten onverbiddelijk moet uitgeroeid worden. En in de laatste jaren niet meer, zoals met Trotski en anderen eerst nog wel gebeurde, door verdringing of verbanning, — neen, door de dood!

Ziedaar het wezenlijk, dynamisch beginsel, dat zich in iedere ontwikkelingsgang ener revolutionnaire beweging steeds weer aftekent, — in Frankrijk 150 jaar geleden, in het Rusland der Czaren en der Sovjet-dictators, in Mexico, in Spanje. Men behoeft er slechts Robespierre's laatste rede in de Conventie, de 8ste Thermidor, op na te lezen met zijn (weer actuele) vraag: „Zal de republiek, die slechts door deugd kan bestaan, aan een handvol schavuiten worden opgeofferd?"

Om iets van de wereldwijde strijd op leven en dood tussen Trotski en Stalin te leren verstaan, is het niet voldoende, nauwkeurig de verslagen over de processen te Moskou te volgen, maar moet men Trotski's gedachtengang kennen. Stalin en Trotski, de elkaar vijandige leiders van de twee stromingen in het bolsjewisme, beroepen zich beiden op Lenin. Theoretisch kunnen zij dat doen, omdat de werken van het Leninisme éénzelfde karakter dragen als die van het Marxisme: duister, slordig en haastig, quasi-apodictisch geformuleerd of liever geïmproviseerd. Van Marx' geschriften verklaarde de Italiaanse economist Pareto reeds in 1901, dat zij zijn „de heilige boeken" van het socialisme, waaruit ieder naar eigen inzicht halen kan, wat hij wil! Daarom kunnen de „schriftgeleerden" van de twee stromingen in het bolsjewisme — de Stalinisten en de Trotskisten — zich blijkbaar met evenveel recht beroepen op Marx en Lenin.

De ietwat met de Sovjet-litteratuur vertrouwde lezer van Trotski's „Révolution trahie" kan het in dat boek al dadelijk constateren. De eerste honderd bladzijden, waarin een rijk met krantencitaten doorspekt overzicht gegeven wordt van de bijna fantastische ontwikkeling der Sovjet-industrieën, vooral van de chemische, geven een doorlopend vernietigende kritiek op 't beleid der Sovjetoverheid en haar nationaal-economische politiek. „De bouw van enorme automobielfabrieken geschiedt ten koste van het gemis en de verwaarlozing van het wegennet", oordeelt Trotski en citeert ten bewijze uit de Isvestia: „Het verval onzer grote wegen is ongelofelijk — men kan niet meer dan 10 K.M. per uur maken op een zo belangrijke rijksweg, als die van Moskou naar Yaroslavl." En die eerste 4 hoofdstukken van het boek krioelen van dergelijke theoretisch-practische tegenstellingen.

Opmerkelijk is de overeenstemming tussen wat Trotski schrijft over de resultaten van het vijfjaren-plan-socialisme van Stalin en de conclusies, waartoe ook niet-communistische schrijvers als Lescure, Brutzkus, Haensel en Kautsky zijn gekomen. „Van socialisme is in Rusland geen sprake!" concludeert hij. De tegenstellingen tussen arm en rijk worden er steeds groter, — zijn thans véél groter en zich sneller ontwikkelend dan in de dagen van het Tsarenrijk. Er vormt zich thans in de Sovjetstaat een nieuwe bourgeoisie, die zich stelt tegenover en bóven de massa van het proletariaat.

Het stokoude Engelse echtpaar Sidney Webb, door Trotski onder de „vrienden" der U.S.S.R. gebrandmerkt, en welk echtpaar in het begin van het vorige jaar een ruim elfhonderd bladzijden tellend werk over „Sovjet-communisme, het begin van een nieuwe beschaving" schreef, heeft zich, volgens Trotski, laten misleiden door officiële statistieken en propaganda-geschriften, die alle een geheel verkeerd beeld van de Russische werkelijkheid geven. Sprekende over „de toeneming der ongelijkheid en der sociale antagonismen," schetst Trotski dan ook een pakkend beeld van de „misère, luxe en speculatie" in Sovjet-Rusland en de U.S.S.R. En zijn requisitoir besluit hij dan met de vraag: „Denken de vrienden der U.S.S.R. er soms aan, deze cijfers te betwisten? Dat zij dan voor den dag komen, die méér nauwkeurig zijn." In plaats van op weg te zijn naar de heilstaat van het socialisme en communisme, zou Rusland volgens Trotski integendeel op weg zijn „naar de brutaalste vorm van KAPITALISME".

Overbekend is, dat Trotski in zijn boek als de voornaamste oorzaken van de mislukking der Sovjet-socialistische experimenten aangeeft: de aantasting van de private eigendom, vrijheid van arbeid, en gebruik van het door arbeid verkregen inkomen: al hetgeen leidt tot een „aantasting van de mens in het individu."

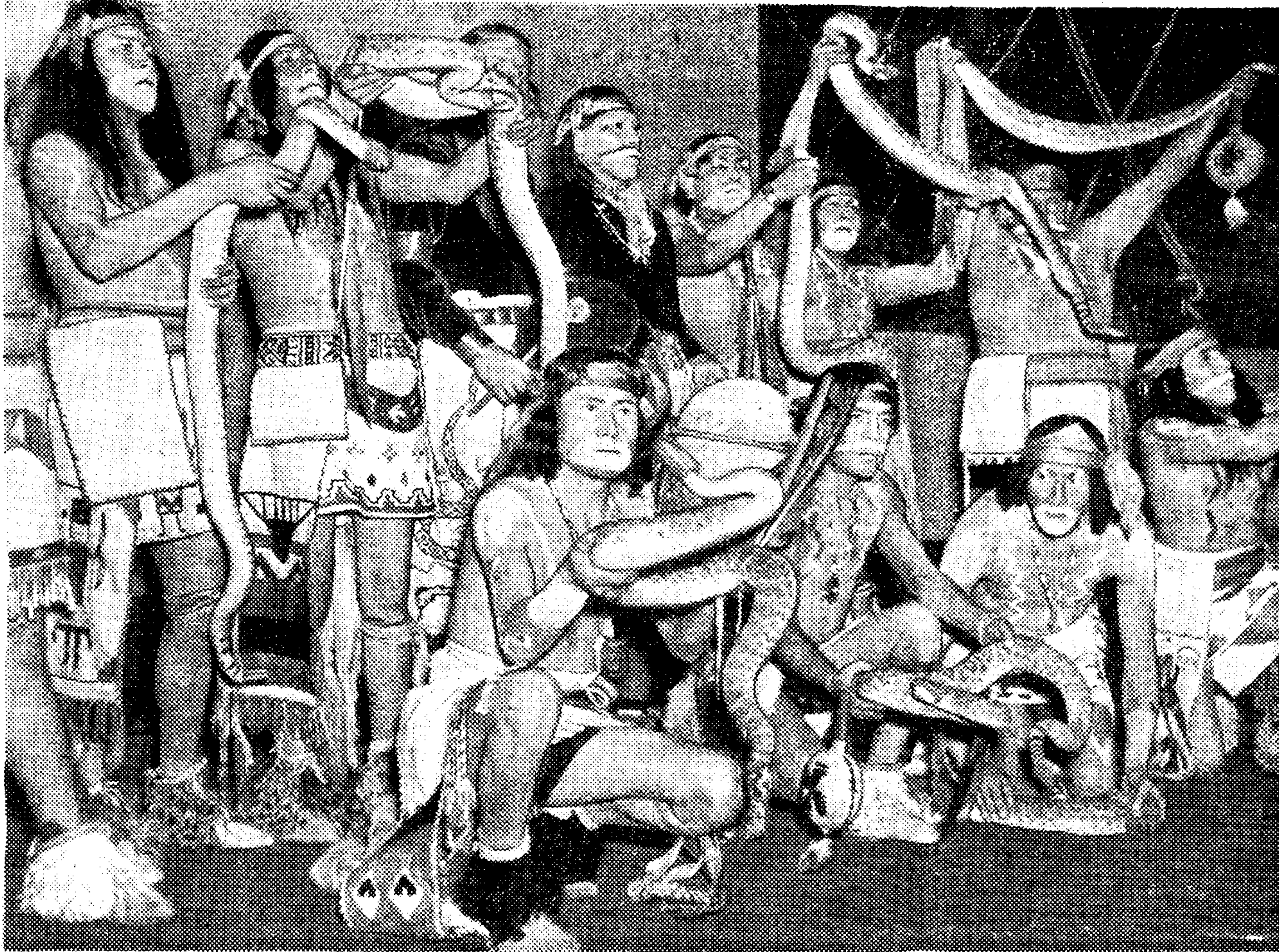
Lenin heeft dit trouwens al ervaren in 1921 „toen hij openlijk moest erkennen, dat zijn communistische politiek op een mislukking was uitgelopen", zegt Trotski. De noodzakelijkheid, ook in de burger van de Sovjetstaat de mens te eerbiedigen, dwong Lenin destijds tot het herstel van kapitalistische vormen van voortbrenging en verdeling. Dat dit herstel zelfs leidde tot aantasting van de dictatuur, — ja, dát heeft Lenin zelf nog beleefd! Na Lenin's dood, 1924, zag Stalin zich dan ook genoodzaakt, de dictatuur te redden door wederinvoering van het economisch dwangsysteem, gericht op de vernietiging van „de nieuwe bourgeoisie", die in de Russische steden en op het platteland na 1922 was opgekomen.

De Franse schrijver Lescure verklaart, dat over de door het bewind van Stalin gepleegde wreedheden wel nooit het volle licht der historie zal vallen. Wát wij er over lezen in het boek van Trotski doet ons vermoeden, dat het aantal slachtoffers van Stalin niet veel minder zal zijn, dan het aantal, dat opgeofferd werd aan het regime Lenin—Trotski in de jaren 1917—1920 en hetwelk door de voormalige hoogleraar te Moskou, Haensel, geschat wordt op niet minder dan zeven millioen. (Haensel was van 1903 tot 1928 professor in de economie te Moskou; na 1918 trad hij op als financieel adviseur van de regering: Stalin ontsloeg hem in 1928).

Wij weten, dat Stalin, gedwongen door een gevaarlijk wordend verzet van de massa's, vooral op het platteland, tijdelijk zijn bewind enigermate verzacht heeft. Maar — ziedaar de tragiek van het bolsjewisme! — die verzachting had een gelijktijdige verzwakking van de dictatuur ten gevolge… Trotski toont intussen aan, dat „de opportunistische zigzag-politiek binnen de grenzen van Rusland" het proletariaat geen stap dichter brengt bij het communisme, laat staan bij de „dictatuur van het proletariaat"! Daarom blijft hij in zijn strategisch-gekozen ballingsoorden de „integrale wereldrevolutie" prediken, zoals hij dat van 1918 af gedaan heeft.

Zijn boek „La Révolution trahie" heeft dan ook géén andere betekenis, dan die van een sluw propagandageschrift voor het „onverbasterd bolsjewisme", zoals hij dat ziet. En, let wel, — zoals hij wil, dat het proletariaat in alle landen, ál of niet aangesloten bij de Derde Internationale, het móét zien. Het is juist deze vorm van bolsjewisme die, óók al wegens het meer clandestiene cellenbouwen, voor de Staten van Europa en Amerika het grootste gevaar zal opleveren. Immers — wat nu in Sovjet-Rusland nog oppositie is, kan bij de dood van Stalin of zelfs daarvóór: heersende macht worden! Het Stalinistisch bolsjewisme , dat, — ondanks het werk der Komintern, — buiten de grenzen van de Sovjet-heilstaat toch nooit nationaal „ingeburgerd" raakt, zal aan het door Trotski voor een wereldrevolutie bewerkte internationale Marxistische proletariaat maar tijdelijk een meedogenloze concurrent hebben.

Het bolsjewisme in zijn twee wereldwijd georganiseerde stromingen tast intussen overal de grondslagen van onze beschaving aan door een wreed en duivels, onverdraagzaam extremisme, dat álles wat voor mens en maatschappij in de laatste twintig eeuwen verkregen werd, grondig zou willen vernietigen.

DANSEN MET RATELSLANGEN. Men ziet hier een groep volbloed Indianen die op het ogenblik een groot succes boeken in een circus in New York met hun oude slangendans. Ze hebben zich geposeerd voor de camera met hun onaangename deelgenoten: talrijke ratelslangen.

Geestelijk gezag en Politiek.

In een der brochures van de N.S.B. komt de volgende passage voor:

„Als de Bisschoppen ons verbieden op Vrijdag vlees te eten, dan hebben wij dat niet alleen eerbiedig aan te horen, maar moeten het ook doen. Want hier gebieden zij op het terrein, waarover hun bevoegdheid zich uitstrekt. Wanneer de Bisschoppen echter verbieden om een politieke partij te steunen, dan hebben wij dit wel eerbiedig aan te horen, maar zijn wij niet gehouden ernaar te handelen, want de politiek is niet het terrein, waarover het gezag der Bisschoppen zich uitstrekt."

Naar aanleiding van deze passage schrijft Dr. L. Bender O.P. in De Maasbode:

Schrijver van de brochure en allen, die zich door zijn redenering laten bedotten, schijnen er geen begrip van te hebben, dat het terrein, de sfeer, waarover het gezag zich uitstrekt, in de regel niet door stoffelijke scheidingslijnen, maar naar een doel wordt afgebakend. De gezagssfeer van de Kerkelijke overheid en die van de burgerlijke overheid zijn niet onderscheiden, zoals de gezagssfeer van de Belgische en Nederlandse regering onderscheiden zijn. Bij deze laatste wordt de sfeer begrensd door stoffelijke grenzen: de landsgrenzen. Daarom valt een dorp, dat onder het gezag van de Belgische regering valt, niet onder het gezag der Nederlandse regering. Maar zo is de afbakening van de gezagssfeer lang niet altijd. De Kerk oefent gezag uit over dezelfde personen en zaken als de Staat en als nog vele anderen (ouders, onderwijzers, patroons, enz.) De gezagssfeer wordt hier bepaald door het doel. Of iets onder gezag valt, hangt af van de betrekking, die de zaak heeft tot het doel, waartoe de gezagsdrager de onderdanen moet leiden. Wat hier de doorslag geeft is de noodzakelijkheid of de schadelijkheid van een daad voor het doel, dat dit gezag heeft na te streven. De daden worden dus beschouwd: „onder een bepaald opzicht", n.l. onder het opzicht van noodzakelijkheid of schadelijkheid voor het gezagsdoel. En omdat één daad aan verschillende opzichten kan voldoen, kan één zaak onder meer gezagssferen vallen. M.a.w. het is niet uitgesloten (integendeel, het komt heel veel voor), dat verschillende gezagsdragers over één zaak gezag uitoefenen; ieder onder verschillend opzicht. Derhalve is het vals te zeggen: daden van politiek behoren tot het staatsleven en ressorteren onder het staatsgezag; dus heeft de kerkelijke overheid geen bevoegdheid over daden van politiek iets te bevelen of te verbieden. Want soms zijn daden van politiek in ernstige mate schadelijk voor het doel van de Kerk, voor het bovennatuurlijk welzijn der mensen. Onder dit opzicht vallen daden van politiek wel onder de bevoegdheid van het kerkelijk gezag; want dit gezag heeft de mensen te besturen met betrekking tot hun bovennatuurlijk heil. Zoals ook eten als zodanig niet onder het gezag van de Kerk." Men kan alleen zeggen: de de daden van eten — of niet eten — nuttig zijn voor het geestelijk welzijn der mensen, n.l. als versterving, kan de kerkelijke overheid ze bevelen of verbieden.

Juist omdat een daad aan verschillende opzichten kan voldoen, kan men nooit omwille van één opzicht, waaraan zij voldoet, haar zonder meer uitsluiten van een bepaalde gezagssfeer. Men kan niet redeneren: „dit is een daad van eten; eten is iets stoffelijks en dat is niet het eigen terrein van de Kerk, dus valt deze daad buiten de gezagssfeer van de Kerk." Even vals echter is de redenering: „een bepaalde partij steunen is een daad van politiek; de politiek is niet 't eigen terrein van de Kerk, n.l. het geestelijke; dus valt het al of niet steunen van een partij niet onder de gezagssfeer van de Kerk." Men kan allen zeggen: de politiek is niet het eigen terrein van de Kerk; dus kan de Kerk niet precies onder het opzicht van politiek deze daad verbieden. Maar dat doet ze ook niet. Daarom bemoeit de kerkelijke overheid zich alleen met daden van politiek, onder een ander opzicht, n.l. onder het opzicht van het bovennatuurlijk geestelijk welzijn van de mensen. Dat immers is haar eigen doel. Als dus een daad van politiek, of van wat dan ook, dit opzicht niet heeft; als een daad van politiek niet noodzakelijk of niet schadelijk is voor het bovennatuurlijk welzijn van de mensen, dan kan de Kerk er zich niet mee inlaten. Maar heeft een daad van politiek dit opzicht wel; is zij wel schadelijk voor het bovennatuurlijk welzijn van de mensen, dan heeft de kerkelijke overheid wel de bevoegdheid haar te verbieden. En dan, het is overduidelijk, is zij op haar eigen terrein. Alle beweringen als: de kerkelijke overheid heeft geen bevoegdheid het steunen van een bepaalde partij te verbieden, zijn dus praatjes voor de vaak; dienen om eigen en anderer geweten in slaap te sussen.

ALGEMEEN POLITIEK OVERZICHT.

Met betrekking tot de Spaanse vliegtuigen, die in Frankrijk waren geland en waarvan we reeds in twee overzichten geschreven hebben, is dezer dagen wel iets raadselachtigs gebeurd, nl. hun plotseling verdwijning weer, naar Spanje, ondanks het optreden van de chef der non-interventie blokkade, Kol. Lund. der onderzoekingen hieromtrent.

We zijn wel benieuwd naar de uitslag der onderzoeknigen hieromtrent.

En onderwijl de Nationalisten steeds de kring om Bilbao nauwer maken, zagen we zowaar dezer dagen enkele vredesduiven vliegen. Eén losgelaten door Engeland, dat een wapenstilstand wil, om gelegenheid te geven tot het wegtrekken der vreemde hulptroepen: en een andere duif van de non-interventiecommissie.

Volgens de persstemmen echter kunnen we verwachten, dat ze spoedig weer naar hun arke terug zullen keren, met de boodschap dat er voor hen nog geen plaats in Spanje is.

Merkwaardig is nog dat Maandag de 97e zitting van de Volkenbond geopend is: „waarin echter niet de Spaanse kwestie zal worden aangeroerd"!

Wel een bewijs, van de decadentie van dit lichaam, dat zelfs zo'n question brulante als deze, niet ter tafel durft gebracht worden.

Het is echter in alle geval een pogen,

OLIFANTENJACHT AAN DE SSANGA

Zwerftochten der Pygmeeën.

De beste olifantenjagers van Afrika.

Een olifantenjacht volgens de regelen der kunst is in ieder geval een gevaarlijke onderneming.

De moderne Europeese jager, die van een veilige standplaats uit met de zware olifantenbuks en zijn patronen van zwaar kaliber de trotse reus van de Afrikaanse wildernis neerlegt, kan eigenlijk geen aanspraak maken op de roem, een dapper olifantenjager te zijn. In dit geval moet hij zich de koene methode der Afrikaanse inboorlingen eigen maken of met doodsverachting de aanstormende kolos in de weg treden, om koudbloedig en met overleg op het laatste juiste ogenblik zijn schot te lossen. Dan is 't zaak bliksemsnel dekking te zoeken, want het schot moet hem al terdege geraakt hebben, wil de olifant op de plaats zelf neerstorten.

Is hij niet dodelijk getroffen, dan stormt hij in razende woede op de aanvallers toe. Wee degene, die zijn sprong niet juist neemt en die de olifant met de slurf grijpt. Hij is reddeloos verloren!

Ervaren olifantenjagers verzekeren immers altijd, dat de aangeschoten olifant, wanneer hij de jager gezien heeft, met de hem eigen slimheid juist zijn aanvaller probeert te grijpen om zich op hem te wreken en hij laat zich hierin niet misleiden door andere jagers of drijvers. Hij stormt op de aanvaller af, pakt hem met onfeilbare zekerheid, slingert hem enige malen door de lucht en vertrapt hem tenslotte.

Zo'n jacht is ook een zeer stoute onderneming ondanks olifantenbuks en reusachtige kogels. Maar hoe vermetel is dan de jacht van de inboorling, die zonder afdoend wapen de olifant te lijf gaat en hem neervelt.

De jagers, die dit zaakje opknappen zijn de Pygmeeën van de oerwoudgebieden in Centraal Afrika, de volkeren, die veracht worden als rondzwervende bosmensen, als dieven en misdadigers, die op geniepige manier hun gifpijl afschieten op de argeloze reiziger en hem een zekere dood toebrengen… die echter zeer gevreesd worden door hun grote buren, de Negers.

Met de Bosjesmannen van het Zuiden vormen de Pygmeeën de oerbevolking van Afrika. Zij leven als jagers en nomaden. Zonder vaste woonplaats zwerven zij voortdurend in de bossen rond op zoek naar wild. Lage, uit takken en bomen samengestelde hutten, dienen hun tot woonverblijf. Zij passen zich geheel met hun behoeften aan hun omgeving aan en beperken zich tot de uiterst noodzakelijkheid.

Jacht is hun enige bezigheid en het gejaagde wild hun hoofdvoedsel. Ander voedsel ruilen zij bij de Negers tegen wildvlees. Van deze ontvangen zij ook ijzeren industrie-producten en tegenwoordig ook geweren. Dit laatste tot hun ongeluk, want het bezit van vuurwapenen deed afbreuk aan hun buitengewone jagerskwaliteiten, omdat zij nu veel minder van hun krachten te vergen hebben. Verder is het geweer oorzaak dat zij zonder pardon veel te veel wild doden, met het gevolg, dat verschillende wildsoorten aan het uitsterven zijn.

Voorzover zij echter nog als echte jagers leven, hebben zij hun oude handigheid behouden.

De lenigheid van hun lichaam stelt hun in staat, door het ergste lianengewar en dichtste kreupelhout door te dringen.

Zijn gehoor is zeer fijn en onfeilbaar zijn vermogen om zich in het dichtste oerwoud te oriënteren. Hij jaagt en eet alle dieren van zijn woongebied. Aan rivier en waterplassen zoekt hij de olifant en het Nijlpaad op, vangt krokodillen en verschalkt schilpadden.

Het meest echter wijdt hij zich aan de olifantenjacht, en bij de vervoling van 't grootste wild, toont hij zich een onovertreffelijk koene jager, wanneer hij de olifant te voet, alleen gewapend met een speer tegemoet treedt, aanvalt en ten val brengt.

Vooral de Pygmeeën aan de beneden-Ssanga, bekend onder de naam Babenga, zijn beroemd in het neerleggen van olifanten. De gespierde mannen van deze stam zijn voortdurend op zoek naar olifanten. Hun wapen is een lans van 1.60 M. lengte — dus langer dan de jager zelf, — met breed lemmet, dat aan beide kanten snijdt en heel scherp, heel spits en in gift gedoopt is. Vóór de jacht worden in het kamp verschillende toverhandelingen, die in de nauwste betrekking tot de jacht staan, verricht. De jagers wrijven zich het hele lichaam met een sterk riekend vocht in bestaande uit bosplanten en palmolie of ook met olifanten-urine, teneinde de fijne reuk van de olifanten te misleiden. Dan gaan zij op jacht. Behendig glijden zij door het dichte kreupelhout en besluipen de olifanten terwijl zij slapen of zich in het moeras baden. Wanneer iets gezegd moet worden, spreken zij slechts fluisterend in een gerekte zingende toon, waardoor zij voorkomen, dat een zich in de nabijheid bevindend wild opgeschrikt wordt en door zijn plotselinge vlucht de olifanten waarschuwt.

De aanval geschiedt steeds door twee der sterkste jagers. Zij sluipen op de sterkste olifant toe, de ene van rechts, de andere van links. Zij doen dit zó voorzichtig, dat zij wel onder de buik van de olifant kunnen komen, als deze tegen een boom geleund, slaapt. Zijn zij nu zo dichtbij genaderd, dat zij met hun speer kunnen toestoten, dan stellen ze zich in een aanvalshouding op. Daarbij houden zij het vrije einde van het handvat der speer in de volle rechtervuist, de rechterarm is gebogen en naar achteren gericht. De linkerhand wordt in het midden van het handvat gelegd, ten einde de stoot schuin van onderen naar boven en van rechts naar links te kunnen toebrengen.

Het punt van aanval wordt verschillend gekozen. De jagers treffen de olifant in de buik of door de linkerschouder in het hart. Deze stoot is de dodelijkste, maar ook veruit de gevaarlijkste. Op deze beperkte plek kan slechts één jager tegelijk treffen en de speer, die niet heel zeker de juiste plek raakt, kan heel gemakkelijk op een been stoten, afketsen en zo slechts een lichte wonde — tenminste voor een olifant — veroorzaken, wat voor de jager haast onvermijdelijk de dood betekent. De eerstgenoemde stoot doodt wel niet direct, maar de speer scheurt een grote wonde in de buik open.

Een goede jager kan het dier met één enkele stoot van z'n speer ten val brengen. Is de eerste stoot echter niet trefzeker geweest, dan is er nog een tweede nodig. Is bij een mislukte stoot een tweede aanval niet meer mogelijk, en ontwaart de olifant z'n aanvaller — die zich direct verborgen heeft, niet, dan vlucht hij, naar gelang zijn overgebleven krachten langzaam of snel in het kreupelhout. Dan zetten de jagers hem achterna en vervolgen hem soms dagen lang daar de olifant die niet dodelijk gewond is, meestal pas na dagen ver van de plaats van aanval, aan de verwonding sterft, tengevolge van het vergif, dat z'n lichaam binnengedrongen is.

In ieder geval eist deze jacht buitengewone handigheid en onverschrokken moed. Maar al te vaak worden de jagers het slachtoffer in plaats van de olifant. Deze jacht is beslist de dapperste en de dwerg, die het waagt tot op armslengte de olifant te naderen en hem, slechts gewapend met de lans, te verwonden, overtreft beslist alle andere olifantenjagers.

De jagerroem der dwergen is onovertroffen!

en daarmee moet het toch beginnen.

Uit Duitsland kregen we dezer dagen via de radio berichten te horen over de Kerksituatie, die we merkwaardig maar zelden of nooit in de telegrammen van onze plaatselijke pers terugvinden.

Er hebben n.l. verschillende arrestaties plaats gehad onder de Evangelische predikanten, zoals Zondag op de Evangelische Kansels in Duitsland is medegedeeld. Deze zijn in concentratiekampen opgesloten. Verder is aan 14 predikanten het preken verboden en 15 zijn er uitgezet.

Wie? en waarom? Zullen we daarvoor op de Mail moeten wachten?

Verder was er een onbevestigd bericht, dat von Ribbentrop, de gezant bij het Vaticaan, Van Bergen zou vervangen. Zou dit waar zijn, dan kunnen we wel in de toekomst bijzonder diplomatische stappen voor de Katholieken te verwachten hebben.

In Parijs is de wereldtentoonstelling geopend, hoewel deze nog lang niet klaar is vanwege de vele stakingen in de laatste maanden.

Bovendien is er in verschillende havensteden staking uitgebroken, die de omvang van een algemene staking onder de zeelui heeft aangenomen.

Tenslotte is er uit Parijs een bericht, waaraan we wel meer dan gewone aandacht mogen besteden: n.l. de vorming van een Nationaal blok tegenover het Volksfront.

Sedert dit volksfront aan het bewind was, hebben de beste vrienden van Frankrijk in het buitenland niet minder als in het binnenland, zich wel erg bezorgd gemaakt, waar dit land wel heen zou drijven.

De meest bekende vijand van dit Volksfront was wel de Parti Social Français van De la Rocque met zijn oud-strijders: de vroegere Croix de feu.

In de laatste maanden echter hebben deze onverwachts steun gekregen van de nieuwe Partie Populaire Français van de gewezen communist Doriot en thans komt het bericht dat deze beide partijen zich hebben verenigd onder de een leiding van deze laatste.

Wie is Doriot?

Zoals we reeds schreven, een gewezen communist, maar Doriot is volkomen genezen van zijn neiging voor het communisme, waarvoor hij zelfs zijn bloed vergoot.

Vooral op koloniaal gebied; hij is trots op het Franse imperium en denkt er niet aan dit aan communistische inheemsen uit te leveren. Hoor hem slechts:

„Frankrijk heeft niet 42 millioen, maar 104 millioen inwoners. Laten wij er ons toch eindelijk eens van bewust worden, hoe groot ons imperium is, welke ongehoorde rijkdommen het bevat en welke onuitputtelijke arbeidsmogelijkheden het biedt, waardoor al onze werkelozen voor jaren werk en brood kunnen hebben. Maar voordat wij die schatten kunnen ontginnen, moet aan ons volk eerst weer imperiaal denken geleerd worden.

Onze tegenwoordige politici zijn verraders van ons imperium, zij hebben het werk onzer kolonisatoren in de steek gelaten. Sedert de oorlog heeft Frankrijk voor zijn koloniën ongeveer 20 milliard francs uitgegeven; in dezelfde tijd gaf het aan op heden vrijwel waardeloze bondgenootschappen met de kleine staten van het Donau-bekken en van de Balkan honderden milliarden uit — weggeworpen geld!"

Doriot is zeker een buitengewoon merkwaardig man „een nieuwe Fransman", die door de omstandigheden zichzelf als zodanig gemaakt heeft. Sedert Juni 1936 is hij herboren en bij zijn wedergeboorte werd hij direct een kracht, waarmee het Rode Frankrijk terdege rekening zal hebben te houden. Men moet dan ook helemaal niet gek opkijken als hij plotseling het lot zou delen, dat sommige de Komintern onwelgevallige lieden in Parijs plotseling naar het kerkhof deed verhuizen.

Deze nieuwe Fransman heeft zich tot levenstaak gesteld, Frankrijk van de verderfelijke invloed van de Komintern te bevrijden, het tweede aangezicht van Moskou — maar juridisch als zodanig ongrijpbaar.

Als arbeiderskind kwam hij, 17 jaar oud, naar Parijs, waar hij werkzaam was in een fabriek te St. Denis (1915) — in 1931 zou hij er als burgemeester op het raadhuis zetelen! In 1917 werd hij ingelijfd bij het 128ste Infanterie-regiment en na de wapenstilstand vinden wij hem terug bij een regiment koloniale infanterie, dat Hongarije bezet.

Daar maakt hij de communistische revolutie te Boedapest mee. Zijn regiment moet zich aan de Roden gevangen geven, maar Admiraal Horthy weet het weer te bevrijden. Via een garnizoen in Fiume is hij in 1920 weer in zijn oude fabriek te St. Denis terug en nu stort hij zich hals over kop in de arbeidersbeweging. Een jaar later neemt hij als secretaris van de Franse socialistische jeugd aan het derde congres der Derde Internationale te Moskou deel. Hij ontmoet Lenin: werkt er voor de latijnse landen onder direct toezicht van Trotzki.

Hij valt door zijn aangeboren gaven en bekwaamheden dermate op, dat hij veertien maanden in Rusland blijft en er overal de kopstukken der bolsjewiki leert kennen.

In Frankrijk terug wordt hij tot algemeen-secretaris der communistische jeugd gekozen. De politie zoekt hem, wegens bepaalde publicaties, en hij moet zich verborgen houden. Eindelijk wordt hij toch gesnapt en komt in de gevangenis. Maar nu kiest zijn partij hem in de Kamer en is hij tevens vrij.

In het parlement verheft hij als een bazuin zijn stem tegen de Franse imperialistische politiek, die Briand en anderen zo schitterend camoufleren achter een rookgordijn van humanistische en internationale phasen. Briand kruist persoonlijk met hem de degen en verklaart later in de wandelgangen: „die man wordt misschien nog eens de leider van Frankrijk."

Maar Doriot wil op Franse bodem de strijd voor het communisme op Franse wijze voeren en niet blindelings de bevelen volgen die het Kremlin — via de Komintern — aan de Franse communisten geeft.

Om hem onschadelijk te maken, wordt hij met een eervolle opdracht naar Moscou geroepen, waar Stalin en Trotzki nog met elkaar om de oppermacht strijdenwat vermoedelijk voor Doriot's gezondheid zeer heilzaam geweest is. Nu wordt hij naar China gestuurd, waar Tsang Kai Tsek zich juist de bolsjewisten van de hals heeft geschud. Deze missie leert hem de imperiale Sowjet politiek zeer duidelijk kennen.

Als hij in 1927 in Parijs terug is, heeft hij persoonlijk twee communistische faillisementen meegemaakt — in Hongarije en in China.

Hij keert zich als gevolg hiervan meer af van de Franse communistenleiders, wier grootste glorie is gewillige werktuigen in Stalin 's hand te zijn. Hem is het te duidelijk, dat Moscou in elk land een partij organiseert, die in werkelijkheid geen ander belang dient dan het Sovjet imperialisme.

In 1931 is hij burgemeester van de arbeidersvoorstad St. Denis en nu doet hij de ontdekking van zijn leven.

Het wordt hem duidelijk, dat de kloof, die Marx en Lenin tussen de arbeiders en al de andere staatsburgers zien, waanzin is en dat de grote taak al zijn: arbeiders en alle andere burgers te bevrijden uit de dwaasheden van het liberalisme — willen beide niet ten onder gaan.

Maar een deserteur wordt hij niet. De 9de Febr. '34 is hij de enige rode leider, die zich tijdens de beroerten, die toen in Parijs plaats hadden, niet achter de ruggen van de kameraden dekt — hij marcheert aan het hoofd van zijn mannen en hij is ook de enige, die door een geweerschot verwond wordt.

Enkele dagen later is het Volksfront gevormd, en van dat ogenblik is de invloed van Moscou in Frankrijk steeds stijgend. Doriot wordt uit de partij gestoten!

Maar dat deert Doriot niet. In Rusland heeft hij gezien hoe de Russische staat de arbeiders meer uitbuit dan ooit enig kapitalist het heeft durven doen, hen het recht van staking en elk restje vrijheid ontnemend.

Toen in Juni van het vorig jaar de staking-chaos in Frankrijk op haar hoogtepunt was, stichtte hij een eigen partij; de Parti populaire français.

Evenals De la Rocque wil hij vrede en samenwerking met Duitsland. Hij zoekt de kracht van Frankrijk — weer evenals deze — in het Franse imperium en niet in de zwakte van Duitsland.

Op het ogenblik staan in Frankrijk — vanwege de Spaanse burgeroorlog — alle partijen in het openbaar vrijwel met het geweer bij de voet. Maar achter de schermen werd hard gewerkt met het gevolg dat De la Rocque niet meer geheel alleen staat, maar dat ook uit de kringen van oorspronkelijk links geörienteerde arbeiders en kleine burgers sterke hulptroepen gereed staan.

In acht maanden tijd had de nieuwe Fransman, die de Internationale heeft afgezworen, reeds honderduizend man om zich heen verzameld. De Kameraden in Frankrijk gaan langzaam maar zeker de ogen open voor het boerenbedrog van de Komintern.

BUITENLAND.

„OUDE JAN" VERTELT VAN DE FUEHRER.

De man, die Hitler bij zijn oren mocht trekken.

„Een pak slaag, dat hem z'n leven lang heugen zal..."

In het beroemde Haufbrauhaus te München ontmoetten twee journalisten „de oude Jan", die Hitler reeds als kleine jongen gekend heeft. Bij gelegenheid van de verjaardag van de Führer vertelde de oude schoolkameraad enkele merkwaardige bijzonderheden uit het leven van de Duitse rijkskanselier, welke we hieronder, aan „Pays Réel" ontleend, laten volgen.

„De Oude Jan" laat zich niet in met iedereen, en het is niet zo gemakkelijk om hem een glas Münchener te laten innemen, hoe dol hij er ook op is. Het was wellicht ons uiterlijk, dat hem vertrouwen inboezemde, want ditmaal was niet veel overredingskracht nodig, om hem bij ons aan tafel te doen komen zitten, een liter bier te laten ledigen en enkele anecdoten te laten vertellen over „Adolf", de welbeminde"...

— 't Is verschrikkelijk, wat een kletspraat er verkocht wordt over het leven van onze Führer! begon de oude Jan. Ik die hem zelf gekend heb, kan u verzekeren, dat de helft van wat er over hem in de kranten geschreven wordt, leugens zijn... Is men zelfs niet zover gegaan, dat men durfde beweren, dat hij Joods bloed in de aderen had, dat hij aan kanker leed en dat hij niet aan 't front was geweest tijdens de oorlog?...

— Gij zijt z'n speelkameraad geweest, wellicht hebt gij ook zijn vader gekend? informeerden wij.

— Ik kan me hem nog heel goed voorstellen, ofschoon hij al meer dan 30 jaren dood is. Hij was de natuurlijke zoon van een boerenknecht en heette feitelijk Alois Schicklgruber. Hij nam de naam van Hitler aan, daar zijn derde vrouw daar prijs op stelde, en dat is maar gelukkig ook, want ik kan me niet voorstellen, dat onze Füuhrer Adolf Schicklgruber zou genoemd worden.

— Welk vak oefende de vader van de kanselier uit?

— Eerst was hij schoenmaker, maar op 23-jarige leeftijd kwam hij bij de administratie der Oostenrijkse douane. Toen ze 12 jaren getrouwd waren, werd het eerste kind geboren Adolf, op 20 April 1889 in het dorpje Braun aan de Inn, op enkele kilometers afstand van de Beierse grens. Ik zag die kleine Hitler voor het eerst in 1899 in de buurt van Linz, waar zijn vader was komen wonen, nadat hij zijn pensioen gekregen had. Hij was een vreselijk kleine deugniet, die kleine Adolf Hitler ongezeggelijk en 'n vagebond... even intelligent als lui.

Wanneer ik aan die tijd terugdenk, kan ik me moeilijk voorstellen, dat de rijkskanselier, de heerser en grondlegger van het derde nationaal-socialistische rijk vroeger 'n haveloos kwajongetje was, met bebloede knieën en met kleren, die aan flarden langs zijn lijf hingen, zoals er op het platteland zoveel vagebonden zijn.

Ondanks het uitdrukkelijk verbod gapte hij toch altijd fruit weg uit onze tuin, zonder dat men hem ooit op heterdaad kon betrappen. Op zekere dag verborg ik mij achter een ton en toen Adolf in een pruimeboom was geklommen, kwam ik uit mijn schuilplaats te voorschijn en pakte hem bij zijn broek... Hij zal me nu wel niet meer kennen, maar wat hem zal heugen, dat is de afstraffing die ik hem heb toegediend die keer.

— Ik veronderstel, dat de toekomstige kanselier niet veel meer om de pruimen uit uw tuin gaf, en dat hij van toen af verder braaf naar school ging?

„Hij begon zijn studies in Linz in Boven-Oostenrijk en hij was een echt type van een luilak. Maar reeds in deze periode oefende hij op zijn kameraden een buitengewoon groot overwicht. Op 10-jarige leeftijd was hij reeds de leider van een groep schooljongens, die hij commandeerde met een verbazingwekkende autoriteit, onbegrijpelijk voor een jongen van 10 jaar. Ik geloof echter niet, dat de kleine Adolf intussen vergat om te studeren. Maar hij wilde alles zelf leren. Op één feit wil ik nog bijzondere aandacht vestigen, dat is de enorme invloed, die het lezen van een groot boek over de oorlog van 1870 op hem gehad heeft. Sindsdien ontsproot in hem het verlangen naar roemrijke gevechten en zijn afkeer voor een zittend leven, zoals zijn vader dat geleid had.

—„Is het waar, dat hij dusdanig onder invloed van zijn professoren stond, dat die invloed zijn terugslag heeft doen gevoelen op heel zijn leven?

— Zijn onderwijzer op de school te Linz, mijnheer Petsch geheten, was een vurig Duits-nationalist en hij heeft diepe indruk gemaakt op de geest van Hitler. Tijdens de geschiedenislessen, de enige, waarbij de jongen met al zijn aandacht volgde, hoorde hij critiek uitoefenen op het Huis van Habsburg, terwijl de roemrijke regering der Hohenzollern en de politieke invloed van Bismarck verheerlijkt werden. Hij zelf wenste toen reeds een glorievolle toekomst voor een nieuw Duits rijk, en wanneer de school uit was, hief hij met zijn medeleerlingen het refrein aan, dat mijnheer Petsch geleerd had, het eeuwige „Deutschland über alles".

— „Eén ding verwondert me Herr Johan, en dat is, dat men in Duitsland zo vrij mag spreken met zo weinig eerbied getuigenis kan afleggen over de Führer."

— Dat is nu een echte opmerking van een vreemdeling! Gelooft ge dan werkelijk, dat we hier onder een slavenjuk leven? Men mag in het nationaal-socialistische Duitsland zeggen wat men wil. (Hier is „oude Jan" niet helemáál objectief!) Niemand zal u in de gevangenis zetten, omdat ge critiek hebt uitgeoefend op de regering, zoals dat in bolsjewistisch Rusland wèl gebeurt.

Ik zal er u trouwens het bewijs van leveren. Kent ge de laatste mop van Hitler?

— Zó, mag men dan over de Führer zelfs moppen vertellen?

— En waarom niet? Luister maar eens?

Op zekere dag kwam er een Duitser aan de hemelpoort. „Is er geen nieuws in uw land", vroeg hem de sleuteldrager van O. L. Heer. „Het gaat slecht, Sint Pieter, wij hebben in Duitsland een gek, die heel de dag in zijn kamer op en neer loopt en zegt: „Ik ben God, ik ben de goede God." Zwijg toch, hernam Sint Pieter: Wij hebben hier een exentrieke kerel, die voortdurend rond de randen van een wolk draaft en aldoor bij zich zelf herhaalt: „Ik ben Hitler, ik ben Hitler."

Toen de oude Johan deze historie verteld had, barstte hij in een onbedaarlijk lachen uit. Het leek wel een aardbeving. Alles schokte op en neer, zijn wangen, zijn buik en het Münchener bier in de glazen op tafel.

Einde van de Ku-klux-klan

Uit Amerika bereikt ons het bericht, dat het paleis van „Master Wizzard", het opperhoofd en de Leider van de beruchte secte der Ku-Klux-Klan, dat zich in de stad Atlanta in de staat Georgia bevindt, eigendom der katholieken is geworden en ingericht zal worden tot een kerk, toegewijd aan de H. Maagd.

Dit betekent het einde van een organisatie, die destijds in Amerika veel van zich deed horen en die de kunst verstond haar misdaden en buitensporigheden met een waas van geheimzinnigheid te omhullen.

De Ku-Klux-Klan deed in Amerika het eerst van zich spreken in 1920, toen deze uitzonderlijke Indiaanse naam de bevolking met angst en vreze vervulde, vanwege de talrijke geheimzinnige daden van terreur die door de secte werden bedreven. De autoriteiten stonden vrijwel machteloos tegenover dit misdadige streven, omdat zeer vooraanstaande en invloedrijke persoonlijkheden, die in het openbare leven een belangrijke plaats innamen, zich uit zucht naar sensatie bij de Ku-Klux-Klan aansloten en haar heimelijk steunden.

De leden van de Rechtbank ontvingen brieven, waarin ze met de dood bedreigd werden; zelfs de naaste omgeving van de President werd de schrik om het hart gejaagd.

De Ku-Klux-Klan stond destijds onder leiding van een zekere William Simmons,. een voormalig verzekeringsagent, die met buitengewoon veel praal en luister tot grootmeester werd gekroond. De Ku-Klux-Klan had zich ten doel gesteld een drievoudige taak te vervullen: vooreerst bestrijding van de Katholieken, vervolgens strijd tegen de neger, **die met de Katholieken op één lijn gesteld werden** en ten slotte de strijd tegen de vreemdelingen in Amerika.

De leden dezer geheime secte hielden hun bijeenkomsten des nachts, ofwel in de open lucht, ofwel in huizen van aanhangers.

Tijdens de vergaderingen, die een zeer geheimzinnig karakter droegen, moest 'n bepaald ritueel onderhouden worden, dat nergens anders in bestond dan in smakeloos hocuspocus van symbolische handelingen. Verraders en ongehoorzame leden werden met marteling en dood bedreigd, doch meestal „slechts" met teer besmeerd en in een pluimenpak gestoken.

De strijd tegen de Katholieken bereikte haar hoogtepunt onder de opvolger van Simmons, de tandtechniker Ewans. Deze huurde voor een soldij van tien dollar per dag „Stootbrigaden", die Katholieke vergaderingen verstoorden en de godshuizen binnendrongen.

Ewans richtte vreselijke bedreigingen aan het adres der Katholieken. In Detroit zou hij de Katholieken in zó grote getale laten afslachten, dat men in de hoofdstraten tot aan de knieën door het bloed zou moeten waden. De plannen van deze half-idioot werden echter door zijn aanhangers verijdeld.

De invloed van de Ku-Klux-Klan daalde de langzamerhand. De aanhanger kregen een afschuw van de maskerade-vergaderingen en daden van terreur, zodat het ledental sterk terugliep. In het jaar 1926 trachtte zij het Eucharistisch Congres van Chicago in de war te sturen, doch hun betogingen in de straten der stad werden door de Katholieken zelf uiteengeranseld.

Thans tellen zij nog slechts enkele honderden aanhangers in de stad Atlanta en ze worden door niemand meer als verstandige mensen beschouwd.

De Katholieke bisschop van Georgia heeft thans het vroegere paleis, waar Wizzard zetelde, gekocht, om het gebouw tot Mariakerk in te richten.

Het clubhuis van de Ku-Klux-Klan wordt een Katholieke Kerk. Dat is het roemloos einde van een beweging, die het culturele en geestesleven in Amerika niet tot ere gestrekt heeft.

John D. Rockefeller.

Op 97-jarige leeftijd overleed te Daytona Beach de bekende Amerikaanse Petroleum-magnaat John D. Rockefeller. Rockefeller was de zoon van een koster en dus van onbemiddelde afkomst.

Toen men hem eens vroeg, hoe hij het had aangelegd, zo rijk te worden, antwoordde hij: „Ieder mens heeft meermalen in zijn leven een kans, maar weinigen weten wanneer. Dat is een eerste geheim. Het tweede is, nooit tijd te verliezen. Liever iets verkeerds doen dan niets doen."

Rockefeller heeft altijd geluk gehad. Met zijn 16de jaar zocht hij een baantje als loopjongen en vond er een tegen het voor die tijd ongekend hoge loon van 50 dollar per maand. Het was zóveel, dat hij in vier jaar 700 dollar kon terzijde leggen. Toen leende hij bij zijn vader 1300 dollar tegen 10 procent rente (dat heette indertijd woeker!) en stichtte met zekere Clark zijn eerste handelszaak. Toen hij zijn compagnon er uit had gewerkt, kwam hij in moeilijkheden, maar vond iemand, die hem geld leende en bracht door geraffineerde reclame en verkoopmethodes zijn zaak zo omhoog, dat hij ze na enige jaren met grote winst van de hand kon doen.

Hij verloor geen tijd maar zag naar iets anders om en had geluk. Juist in die tijd werden de eerste petroleumbronnen in Pennsylvanië ontdekt. Met zekere blik begreep Rockefeller, dat hier veel geld was te maken. Willy Hellar had een methode voor het distilleren van aardolie gevonden, doch Rockefeller wachtte de eerste grote oliekracht af, alvorens in te grijpen. **Er werden n.l. duizenden firma's opgericht, die zich allemaal** met de aan- en verkoop van petroleum bezighielden en die eerst veel geld verdienden, doch later bijna tegelijk failleerden.

Nu kwam Rockefeller naar voren. Hij had reeds ingezien, dat de mensen geen petroleum konden gebruiken, zonder de daarvoor nodige lampen. En hij vond nu een petroleumlamp uit die niet meer walmde en zuinig brandde, zodat ook de kleinste luyden zich de nogal kostbare verlichtingsstof konden veroorloven; tevens bedacht hij nog alle heden gebruikelijke verkoopmethodes. Het is 't geheim van zijn reusachtig succes, dat hij in ieder werelddeel, ieder land zijn product aan afzet wist te helpen, doordat hij de voor elk land deugdelijke reclame maakte en wist, hoe hij de kopers van de meest verschillende lagen en rassen moest aanpakken.

„Ik heb diep berouw over mijn leven", heeft de milliardair jaren geleden gezegd en men meent dat hij daarbij aan zijn zakenmethodes dacht, die niet altijd onberispelijk waren. Rockefeller ging zo nodig, „over lijken". Hij ging net zo lang „onder" zijn concurrenten, tot zij gefnuikt waren of zich bij zijn truct aansloten. Dan dicteerde hij de wereldmarktprijzen. Honderdmaal raakte hij met de justitie slaags, duizendmaal werd hij wegens woeker of oneerlijke concurrentie aangeklaagd. Dozijnen malen is hij gestraft; zijn boeten belopen zeker meer dan 50 millioen dollar. Lange jaren was hij de man, die alle zakenlieden in de V.S. hartgrondig haatten. Maar hij bleef hard en onverbiddelijk.

Toen hij 30 jaar aan het hoofd van de Standard Oil Trust's had gestaan, trok hij zich uit zaken terug. Met een vermogen van twee milliard dollar, het grootste, dat ooit door mensenhand was vergaard. Hoeveel hij nalaat weet niemand. Hij was er in hoofdzaak op bedacht, hoe hij honderd jaar kan worden. Tot zijn recept behoorde behalve vroeg opstaan, veel slapen en golf spelen, maar vooral ook zich niet opwinden.

Hij heeft de 100 echter niet gehaald.

Rockefeller heeft zich later vereeuwigd door zijn liefdadigheid en philantropie.

Vooral de vermaarde Rockefeller fundation zal zijn naam in eer blijven houden.

NEDERLAND.

Heden de Kamerverkiezingen in Nederland.

In zover de hoge politiek staat boven de kleine en de landsbelangen boven die van gebiedsdelen, provinciën of gemeentes, in zover staan de Kamerverkiezingen in belangrijkheid boven gewestelijke verkiezingen van gemeenteraden, Koloniale Staten enz.

Ook in de praktijk heeft Curaçao het herhaaldelijk ondervonden, dat wij hier geregeerd worden in de geest van de Nederlandse volksvertegenwoordiging. Nemen we maar als meest markante voorbeeld, de gelijkstelling van het bijzonder onderwijs.

De verkiezingen van heden echter vragen om verschillende redenen onze bijzondere aandacht. We hebben indertijd al eens gewezen op verschillende wijzigingen in de Nederlandse kieswet: waardoor het getal politieke partijen, die vandaag elkander aan de stembus bevechten tot 20 geslonken is. Het getal is ongetwijfeld nog respectabel en het is helemaal niet onwaarschijnlijk, dat men in het buitenland ten opzichte van deze verdeeldheid, met een gebaar van niet begrijpen zijn schouders ophaalt. Maar wanneer we bij een vroegere verkiezing 54 partijen hebben gekend, dan is 20 een verheugend getal.

Ook is in de Kieswet vervallen die ongelukkige bepaling, dat tenslotte bij de eindverdeling elk overschot meetelde, zodat een eenling partijtje, dat toevallig een overschot had, dat groter was, dan de rest van een grote partij, daarop een zetel bemachtigde, al had men nog niet de helft van de kiesdeler. Het gevolg daarvan was, dat we in deze Kamer niet minder dan 8 eenlingen kregen.

Het verdwijnen van dergelijke eenlingen komt ten goede aan de grote partijen.

Waar dus ditmaal bij een volkomen evenredige verdeling van stemmencijfers over de zetels, de katholieken bij een gelijk stemmencijfer van 1933 op meer zetels kunnen rekenen, daar lag het ook voor de hand, dat de Kath. Staatspartij bij 'n voorlopig globale berekening is uitgegaan van de veronderstelling, dat we **ditmaal drie zetels meer zullen halen.**

Verder zullen natuurlijk velen met belangstelling uitzien naar de vorderingen of achteruitgang van de N.S.B., die vroeger wel aan provinciale verkiezingen heeft meegedaan, maar nu voor 't eerst aan de Kamerverkiezingen.

En tenslotte natuurlijk de uitslag.

Nederland heeft een geweldige crisistijd achter de rug, waarin eerst in het laatste jaar enige verbetering is gekomen, omdat, **ondanks het Kabinet Colijn**, toch de devaluatie in Nederland is doorgevoerd.

Maar met deze economische crisis heeft ook het constitutioneel parlementaire stelsel een geweldige crisis doorgemaakt.

Als hoofdoorzaak van de crisis, welke het constitutioneel parlementaire stelsel doormaakt, noemde de heer Colijn in zijn verkiezingsrede, de ongebonden zelfstandigheid van het parlement, welke zich zou uiten in het overschrijden van zijn bevoegdheden. En daarmee annex was de staatkundige versplintering door ons kiesstelsel en het misbruik van sommige grondrechten van het volk.

Wij geloven niet, dat deze diagnose juist is. Het is bekend, dat de heer Colijn van het stelsel der evenredige vertegenwoordiging geen vriend is. Echter veel erger voor ons parlementaire stelsel is, dan maar daarover zweeg de heer Colijn in alle talen, de steriliteit, die hier ongetwijfeld de laatste vier jaar is ingetreden omdat de heer Colijn met duidelijke, alhoewel wellicht onbewuste dictatorsallures, de onmiskenbare rechten van het parlement niet wilde erkennen. Het begon reeds onmiddellijk bij zijn optreden in 1933, toen hij de medewerking van een der grootste groepen in het parlement prijs gaf om zijn eigen zin, n.l. een medewerking der liberalen, die parlementair gesproken een onbetekenend groepje vormde, door te voeren. Waar de heer Colijn tevens de sociaal democraten van elke deelneming aan de Regering buitensloot, kregen we dus de toestand, dat hij wilde regeren met negatie van de twee grootste fracties in het parlement, die beiden reeds de helft der zetels in beslag namen.

Hij trachtte dit experiment door te voeren, door de katholieken te dwingen tot twee mogelijkheden. Of wel zich neer te leggen bij het door hem te voeren beleid, ofschoon hij met hun wensen en staatkundige verlangens geen rekening wenste te houden, of een samenwerking te zoeken met de socialisten, waarbij de anti-rev. bij voorbaat verklaarden, dat zij onder geen beding meededen. Met dit soort revolver-politiek heeft de heer Colijn, wetende, dat hij met zijn program slechts een kleine minderheid in het parlement achter zich had, zich vier jaar lang gehandhaafd. Hij heeft daarbij een politiek beleid gevoerd, dat grotendeels een mislukking geworden is. Maar veel erger is, dat hij op die wijze het constitutionele parlementaire stelsel verminkt heeft en het parlementair systeem in hervormend opzicht steriel gemaakt heeft. En deze methode van hem heeft

naar onze stellige overtuiging, niet weinig bijgedragen, Mussert en de zijnen de wind in de zeilen te geven, bij hun critiek op de machteloosheid van het parlementaire stelsel in de laatste vier jaren.

Hierbij kwam nog, dat de Heer Colijn, in zijn Utrechtse deputaten-rede de kiezers verzocht bij de komende stembus zich zodanig uit te spreken, dat het karakter van het gevoerde kabinetsbeleid wordt gesteund. Afgezien van de bezwaren boven genoemd, lijkt het ons staatsrechterlijk niet juist, dat de heer Colijn, het beleid van het door hem geleide Kabinet op die wijze maakt tot 'n inzet van de verkiezingsstrijd. Immers zijn beleid was dat van een extra-parlementair Kabinet, omdat in 1933 en 1935 uit de thans ontbonden Kamer geen parlementair Kabinet was te vormen. Als een tijdelijke oplossing heeft dit Kabinet zich toen met de leiding belast. Maar op de dag van de verkiezingen, als de uitslag nog niet bekend is, treedt dit Kabinet af. Zijn taak is dan afgelopen. Anders dan in 1909, 1913 en 1923 vraagt dit Kabinet geen nieuw vertrouwensvotum van de kiezers. Het gaat heen hoe de uitspraak der kiezers ook is, omdat zijn taak is afgelopen.

Terecht schreef dan ook De Tijd, dat deze oproep van Dr. Colijn aan de kiezers, over zijn partij heen, slechts verwarring kan stichten.

Deze verkiezingen mogen niet gesteld worden in het teken van vóór of tégen het Kabinet Colijn. En zeker mag men niet de suggestie trachten te wekken, dat wanneer straks de kiezers zich in grote meerderheid hebben uitgesproken tegen Mussert en tegen Lou de Visser, dit beshouwd moet worden als een votum van vertrouwen in het Kabinet Colijn.

Dat kan hoogstens bij de anti-rev. en liberalen het geval zijn, maar we betwijfelen nog of dit het geval is bij de christelijk historischen en vrijzinnig democraten. Zeker is dit niet het geval bij de katholieken en ook niet bij de sociaal democraten.

Bij de Kath. Staatspartij gaat de verkiezing van heden niet onder de leus voor of tegen het Kabinet Colijn: slechts hoopt zij bij deze stemming zulk een kracht door het Katholieke volk te doen ontwikkelen, dat straks bij de vraag welk Kabinet er komen moet en welk regeringsprogram moet worden vastgesteld, de Katholieken daarop een zo groot mogelijke invloed hebben, om te komen als het kan tot een parlementaire Kabinet, dat als grondslag voor zijn beleid en voor zijn program de christelijke beginselen aanvaardt, niet uit traditie, noch uit sentiment, maar omdat het de overheid ziet als dienaresse Gods, ook op sociaal economisch terrein. Kan geen parlementair Kabinet worden gevormd, dan wenst het toch in elk geval een Kabinet, dat anders dan het thans aftredende, voorstander is van een constitutioneel parlementair stelsel. In die zin, dat het niet zijn wil wenst op te leggen aan de meerderheid van het parlement, maar tracht in goede en juiste harmonie met het parlement een beleid te voeren, waarvan het weet, dat het een meerderheid vindt in de Staten-Generaal.

Dat is de beoefening van het Nederl. Staatsrecht in de geest van onze grondwet. Dan zal men niet meer de pijnlijke ervaring van de laatste vier jaren krijgen van een steriliteit in parlementair hervormend opzicht, omdat een Kabinet de basis van het constitutioneel parlementaire stelsel negeerde en daardoor een gebrek aan harmonie veroorzaakte.

Krijgen we straks een Kabinet, dat streeft naar een vertrouwenwekkende harmonie tussen regering en volksvertegenwoordiging, dan zal het parlementaire stelsel, al of niet met een z.g. parlementair Kabinet, vruchtdragend werk verrichten en dan zal ook het nationaal socialisme geen kans krijgen op Ned. bodem een voet neer te zetten.

EEN LUCHTPHOTO. Dit is geen noodlanding in een straat van New York, maar een reusachtig Douglas vliegtuig, dat aan het experimenteren is; terwijl de photograaf deze photo maakte vanaf het dak van een van de wolkenkrabbers.

CURACAO.

Verslag Kon. Emma Stichting.

l.l. Donderdag de 29ste April, hield de Koningin Emma-Stichting, overeenkomstig de voorschriften harer stichtingsacte haar jaarvergadering.

Op deze vergadering werden de boeken nagezien en goedgekeurd en het jaarverslag voorgelezen.

Door het vertrek van Mevrouw J. van Slobbe-van Schendel, verloor de Stichting, haar oprichtster en eerste Beschermvrouwe, wier zeer gewaardeerde steun en medewerking node gemist zal worden.

Dank zij de bereidwilligheid van Mevrouw Wouters — Wegman, om de taak van Mevrouw van Slobbe over te nemen, is de Stichting er van verzekerd, dat hare belangen weer in goede handen zijn.

Met leedwezen memoreert de Stichting het verlies van een harer leden, n.l. Mevrouw Samson — van Varseveld, die door vertrek naar Nederland, genoodzaakt was als lid van de Raad van Beheer te bedanken.

Uit het jaarverslag, zowel als uit het finantiëel verslag bleek, dat de Stichting zich in ruime mate in de sympathie en steun der bevolking van dit gebiedsdeel mocht verheugen. Niet alleen bleek dit uit de vele jaarlijkse bijdragen en enkele gaven ineens, maar ook uit de bereidwilligheid waarmede aan elk verzoek der Stichting om hulp, medewerking, als anderszins voldaan werd.

Dank zij hetgeen hierboven is uiteengezet, was de Stichting in staat de patiënten van het Leprozengesticht enige afleiding te bezorgen in de vorm van: lectuur, muziek, tuinarbeid, tractaties, verrassingen, het aanleggen van een tuin en bovendien het reservefonds, om eventueel steun te kunnen verlenen aan de nabestaanden der in het Gesticht geïsoleerde patiënten, alsmede aan genezen en ontslagen patiënten, te versterken.

In de loop van het jaar deed zich, mede in verband met het vertrek van Mevrouw Deutz, die onze belangen op Aruba steeds heeft behartigd en die wij hierbij in dankbaarheid gedenken, de behoefte gevoelen aan een vertegenwoordigster aldaar. De Stichting was zo gelukkig zich hiervoor de medewerking te kunnen verzekeren van Mevrouw Harmsen — Ruilen, die in het afgelopen jaar reeds veel nuttig werk voor de Stichting heeft verricht.

De waardering en medewerking, die het Bestuur der Stichting allerwege heeft mogen ondervinden, zowel van de zijde van het Gouvernement, de Directie, medisch en verplegend personeel der inrichting, alsmede van de zijde der bevolking, Maatschappijen, firma's, enz. en die der patiënten, zijn een aansporing voor het Bestuur om op de ingeslagen weg voort te gaan.

Het is ons dan ook een groot genoegen langs deze weg onze hartgrondige dank te mogen betuigen, aan allen, die op enige wijze hebben medegewerkt tot het welslagen van ons werk over het afgelopen jaar.

Namens het Dagelijks Bestuur der

Koningin Emma-stichting",

de Secretaresse,

E. Henriquez-van Dantzig

OFFICIËLE BEKENDMAKINGEN.

Willemstad, de 20 ste Mei 1937.

De Heer H. C. Schuitemaker is benoemd tot tijdelijk schrijver en werkzaamgesteld ten parkette van de Procureur-Generaal.

De Heer Derk Jan Oldenboom is benoemd tot Opziener der Veldwacht in tijdelijke dienst en werkzaam gesteld op Curaçao.

Met ingang van de 19de Juni 1937 is de tijdelijke Opziener der Veldwacht D. J. Oldenboom overgeplaatst naar St. Eustatius.

De Veldwachter J. G. Halley is eervol ontheven van de waarneming der functien van Opziener der Veldwacht en Cipier op St. Eustatius.

De Heer J. M. Clemencia is benoemd tot tijdelijk schrijver en werkzaam gesteld ten kantore van de Directeur van Openbare Werken.

Tot leden van het Verkiezingsbureau van het kiesdistrict Bonaire zijn benoemd de Heren Ch. E. B. Hellmund en L. D. Gerharts.

Aan de kommies der belastingen 1ste klasse J. M. Ieonardo is twee maanden binnenlands verlof verleend.

Aan Mej. O. L. van Kampen, werkzaam op Aruba, is op haar verzoek eervol ontslag verleend.

Aan de Magazijnmeester van Openbare Werken R. C. M. Credit is vijftien dagen vrijstelling van dienst en in aansluiting daaraan vijf maanden binnenlands verlof verleend met vergunning deze tijd geheel of gedeeltelijk in het buitenland door te brengen.

Aan de Klerk E. Salas is vier weken vrijstelling van dienst verleend.

Aan de Klerk J. H. Kromhout is vier weken vrijstelling van dienst verleend.

De Heer A. Hermus, Inspecteur van het R. K. Bijzonder Onderwijs, is tijdelijk belast met de functien van Inspecteur van het Onderwijs.

Aan de kommies der belastingen J.N. Wild is op zijn verzoek eervol ontslag uit 's lands dienst verleend.

De buitengewoon hulpkommies der belastingen C. J. Ridderplaat is bevorderd tot tijdelijk kommies der belastingen 2de klasse.

De Gouvernements-geneeskundige op Bonaire R. A. M. Engelbrecht is eervol ontheven van de waarneming van het ambt van Gezaghebber.

De Commies H. A. Hessling is belast met de waarneming van het ambt van Gezaghebber van Bonaire gedurende de afwezigheid met verlof van de Gezaghebber J. M. S. van Eps.

De Gouvernements-Secretaris

Gronemeyer.

De Gouvernementsmiddelen.

De maand April vertoont weer de gewone vooruitgang van de gouvernementsmiddelen, die we node gemist hebben in de eerste maanden van 1937.

Zowel de belastingen als de inkomsten van andere aard zijn boven de inkomsten van April 1936, alsmede boven 1/12 der raming.

Over de eerste 4 maanden zijn we daarmee nog wel niet boven 4/12 der raming: maar het scheelt toch slechts maar een goede 23 duizend gulden.

De totale inkomsten over de eerste 4 maanden bedragen thans 2.632.777 tegenover een raming van 2.756.007.

In 1936 hadden de eerste 4 maanden reeds opgebracht 3.852.169.

Attentie!

De aandacht van belanghebbenden wordt gevestigd op de bekendmakingen van de Inspecteur van het Onderwijs voorkomende in de Curaçaose Courant van de 14de Mei 1937, betreffende de Examens ter verkrijging van akten van bekwaamheid tot het geven van onderwijs in Curaçao genoemd in art. 129 der Onderwijsverordening 1935 (P. B. No. 43), de Mulo-examens en de Examens in Boekhouden en Handelscorrespondentie.

INGEZONDEN.

S.v.p. niet Zuid-Amerikaans.

We schijnen hier op Curaçao, zoals onlangs bij een voetbalmatch weer bleek, nog heel wat te moeten leren, voordat het er zo behoorlk toegaat als elders, waar de Engelse sportgewoonten, het fair-play en het respect voor de tegenstander vrij algemeen zijn ingeburgerd. We noemen hier geen namen, maar er is hier gelukkig wel een enkele club, waar men een voorbeeld aan kan nemen.

We hebben nu eenmaal hier heet bloed, maar laten we ons in ons temperament wat bedwingen en zeker bij wedstrijden.

En er geen Zuid-Amerikaanse toestanden er op na gaan houden, zodat hij wie meespeelt zich zelf en de zijnen wel erg goed mag verzekeren, alvorens binnen de krijtlijnen te treden. Ook schijnt het meedragen van een machinegeweer in deze landen geen overbodige luxe.

Dit alles bleek ons bij de lectuur van het relaas, dat „De Maandagmorgen" geeft van de wedstrijden om het kampioenschap van Zuid-Amerika.

Argentinië en Paraguay pleegden het fraaiste stuk.

Reeds weken van te voren was deze wedstrijd op grote affiches geafficheerd en zoals het goede vaderlanders betaamt, voorspelden alle heren sportredacteuren van de Argentijnse bladen een grote overwinning voor Argentinië, terwijl hun Paraguese collega's niet anders schreven dan: „You never can tell", maar in het Portugees of Spaans.

Eerlijk gezegd hadden de Argentijnen het meeste gelijk, want nog nooit was het in de geschiedenis van de Zuid-Amerikaanse voetbalwereld voorgekomen, dat Paraguay van Argentinië gewonnen had. Paraguay was in deze competitie veruit de zwakste en Argentinië zou hoogstwaarschijnlijk wel kampioen worden. Het zou dus idioot geweest zijn om vooral nu, nu de Argentijnen voor eigen publiek (dus voor eigen revolvers) speelden, een overwinning van Paraguay te voorspellen.

Enfin, te midden van een intieme en gezellige toeschouwerskring van 50.000 bezoekers begonnen de beide landen te voetballen, althans zij trachtten dit te doen, maar het lukte niet. Want nauwelijks een minuut na het begin maakte Paraguay het eerste doelpunt. Het gevolg hiervan was, dat de Argentijnen nerveus werden en niet meer wisten hoe ze verder moesten spelen, maar Paraguay was nog nerveuser, omdat ze bang waren voor de gevolgen van dit stoute stukje (Paraguay ligt n.l. niet aan zee).

En jawel, nauwelijks was er weer afgetrapt of de eerste revolverschoten knalden, alle spelers vielen op aanwijzing van hun resp. trainers plat op de buik om niet gewond of gedood te worden en het publiek stroomde het veld op. Het beweerde het niet eens te zijn met de leiding. De Argentijnse spelers die in deze overstroming een prachtgelegenheid zagen om de gelederen van hun tegenstanders te decimeren, openden een offensief op de Paragueezen.

Pas uit de oorlog tegen Bolivia wisten de laatste echter hoe men zulke offensieven moet opknappen, met het gevolg, dat na een veldslag ongeveer een kwartier de scheidsrechter de bal moest opstuiten tussen twee ploegen van negen spelers. Van elke partij waren twee spelers zwaar gewond naar het ziekenhuis vervoerd.

Indien wij U het verloop van de wedstrijd precies zouden moeten vertellen, zou U twaalf maal zo'n kort intermezzo tegenkomen. Intussen had Paraguay met 4—2 de leiding genomen en had deze voorsprong kort voor het einde nóg. Enkele spelers van Argentinië gingen hiermee niet accoord en trachtten door een nieuw offensief enkele tegenstanders buiten gevecht te stellen.

Toen greep echter de politie in. Enkele inspecteurs kwamen het terrein op en terwijl ze hun sabels trokken, verzochten zij twee spelers vriendelijk het terrein te willen verlaten, omdat zij voor de samenleving gevaarlijk werden. De spelers verzochten de inspecteurs hetzelfde, aangezien zij tot geen van de beide ploegen behoorden en dus niets op het terrein te maken hadden. Daar echter in zulk een wedstrijd gewoonlijk het recht van de sterkste geldt, namen de wetsdienaars de spelers onder de arm en verdwenen er mee in een politiewagen. Zo had Argentinië nog maar 7 en Paraguay nog steeds 9 spelers over. Dat Argentinië haar achterstand niet meer kon inlopen spreekt van zelf. Het verloor de wedstrijd, omdat het dacht stukken sterker te zijn, maar daarbij één ding vergat, n.l. te voetballen.

„Sportman".

Consulaat van Venezuela.

Naar we reeds enige tijd geleden vernamen, zou de tegenwoordige Consul van Venezuela alhier vervangen worden door Dr. Ayala.

Naar we thans uit de Boletin vernemen, is de nieuwe functionaris niet Dr. Ayala, maar Dr. Clemente Manuccini, die Donderdag met de K.L.M. hier is gearriveerd.

Verduistering.

De 30-jarige P. heeft aangifte gedaan van vermoedelijke verduistering van een bedrag van ƒ 24.50, gepleegd door zekeren P. alhier, die dit geld als opbrengst van een door hem in consignatie verkocht stel meubels niet aan hem heeft afgedragen.

Verdacht van Diefstal.

Als verdacht van diefstal van een aantal pijpleidingen zijn aan het Hoofdbureau van Politie in bewaring gesteld, de 23 jarige G. en de 25-jarige B.

De 38-jarige koopmansklerk M. heeft aangifte gedaan te zijn opgelicht door een hem onbekend persoon voor 4 herencostuums, tertotale waarde van ƒ 54.—. Als verdacht hiervan is door de Politie aangehouden de 21-jarige Venezolaan U., die een der betreffende costuums op straat aan een rechercheur te koop aanbood. De verdachte is aan het Hoofdbureau van Politie in bewaring gesteld.

„Simon Bolivar".

Met het s.s. „Simon Bolivar" 30 Mei te Curaçao verwacht, zullen de navolgende passagiers arriveren:

W. Harmsen, A. Renaud, R. W. Le Poole, E. W. den Berg, C. J. F. de Valk, A. J. Muskens, A. Bronkhuysen, L. Th. Houtman, C. M. Leenknkecht, J. Van Schijndel, J. A. Hopstaken, L. A. Hopstaken, L. A. Fons, E. Bachmann, H. Bachmann, C. L. Mutsaers, O. Gonzales, H. A. Schotborgh, A. A. Con, D. Cardoze, Drs. J. van Boven, M. van Boven, A. Zanen, M. J. Daansen, A. J. Klaassen, A. KLaassen, J. M. Klaassen, M. A. J. V. Klaassen, H. J. A. Nachtegaal, J. C. Brouwers, K. de Kok, P. Buining, A. M. Buining,, H. P. L. Beyerbergen van Henegouwen, M. G. Beyerbergen van Henegouwen, F. Beyerbergen van Henegouwen, J. Groenewegen, W. Wehrens, E. Comvalius, K. A. van Achteren, J. M. Dijk, C. van de Ketterij, M. van de Woestijne, M. J. Carstene, J. H. Cornelder.

Onderscheiding.

De Heer Harry Diels, die 20 dezer de dag herdacht, waarop hij bij de H.A.P.G. in dienst trad, werd op die dag op bijzondere wijze door het personeel van de firma Edwards Henriquez & Co. gehuldigd, waarbij hij van de hand van de heer Salomon Senior, de onderscheiding ontving, die door de maatschappij aan employé's die meer dan 25 jaren in dienst zijn, toegekend wordt.

Onze gelukwensen aan de Heer Diels met deze welverdiende onderscheiding.

KATJANG.

Merkwaardige ontdekkingen.

Dr. Laupe Koch, de Deense geleerde die in Groenland een nieuwe bergketen ontdekt heeft, is naar Kopenhagen teruggekeerd.

Dr. Koch is van mening dat zich tussen Groenland en Spitsbergen eilanden bevinden, welke tot nog toe onbekend waren en die door een onderzeese bergrug met elkander verbonden zijn. De professor voegt er echter aan toe, dat men eerst na grondige onderzoekingen van dit gebied met beslistheid van het bestaan der eilanden spreken kan. De leden der expeditie ondernamen met het stoomschip „Goothaab" een tocht rond de Scoresby Sund. Op deze reis ontdekten zij de langste en diepste fjord der wereld, de Vestfjord. Deze fjord is meer dan 4500 voet diep en bijna 200 mijl lang.

Bijzondere belangstelling toonde de expeditie voor het onderzoek der planten en dierenwereld van Groenland, zij bracht meer dan 2000 versteende vissen en viervoetige zeebewoners mee naar Kopenhagen.

Een leider van een Groenlandse handelsonderneming verklaarde in een interview dat er aan de kust van Groenland een verandering in de temperatuur van het zeewater viel te constateren. Het water, waarvan de temperatuur gedurende enige jaren geregeld werd geconstateerd is na de controle in temperatuur gedaald, waardoor ook een verwisseling van vissoorten te constateren valt.

Men heeft kunnen waarnemen dat de vissen die aan een hogere temperatuur gewend zijn de zee langs de kust van Groenland hebben verlaten en dat andere vissen die men sedert lang niet daar had aangetroffen, plotseling weer te voorschijn komen. Ook zeehonden treft men tegenwoordig veelvuldiger aan dan vroeger. Ook de vangst is dit jaar veel beter dan andere jaren.

Een juiste verklaring voor deze verschijnselen heeft men echter nog niet kunnne geven.

C.V.B.-NIEUWS.

Op a.s. Woensdag de 26ste dezer oefening op het terrein Rio Canario van spelers die eventueel in aanmerking komen voor plaatsing in het Bondseltfal; aanvang 4.45; duur 2 × 35 min.

Bij verhindering, ook van invallers, is bericht aan de ste Secretaris, onder opgave van redenen, verplichtend. Met het oog op de ruime keuze van spelers zal, bij het definitief vaststellen van het Bondselftal vooral rekening gehouden worden met geregelde deelname aan de oefeningen.

Opstelling voor a.s. Woensdag:

Vos (R.C.C.)

H. A. Maduro (S.U.B.T.) — E. Atalida (Hercules)

H. Royer (J. Holl.) — A. Sentiago (J. Holl.) — E. Leonora (J. Holl.)

Ch. Becker (Scherp.) — J. Ramirez (J. Holl.) — R. Maduro (J. Holl.) — A. de Castro (Volh.) — Rondijk (Volh.)

Aanvoerder: H. Royer

Invallers:

A. Meerens (Volh.)

J. Christians (S.U.B.T.)

H. Leers (J. Holl.)

B. Isenia (Scherp.)

DE WERELD IN VOGELVLUCHT.

Overgenomen uit „Boletin Comercial" en „Beurs- & Nieuwsberichten"

Door de Franse staking kan de Normandie niet vertrekken, waarvoor veel reizigers van de thuisreis geboekt zijn, daar de Normandie volgeboekt was met reizigers uit New York voor de Parijse tentoonstelling.

De ballon van Prof. Piccard is te Brussel bij een proefneming verbrand.

In Catalonië is weer een opstand uitgebroken. Er wordt gezegd dat Campanys zich heeft teruggetrokken om meer bloedvergieten te voorkomen.

De Familie Lindbergh werd gezegend met een zoon.

De President van Colombia is afgetreden ingevolge de ingediende devaluatiewetten.

UIT NEDERLAND.

Een groot aantal Belgen, tijdens de wereldoorlog in Nederland geherbergd, bood het Prinselijk Paar als huwelijksgeschenk prachtige Brusselse kant en fraaie kristallen voorwerpen aan.

Bij K.B. is vastgesteld dat 1 Juni de wijzigingen in de dienstplichtwet in werking zullen treden, waarbij o.a. de duur van de eerste oefentijd bij de zeemacht met 6 maanden verlengd zal worden. Verschillende veranderingen in de tijdsduur betreffende het dienstdoen bij de verschillende wapens zullen dan ook doorgevoerd worden.

Maandag werd oor H.M. de Koningin, die vergezeld was van Prins Bernhard, de nieuwe flottielje-leider Tromp te water gelaten.

Het Ministerie Colijn heeft tegen 26 Mei ontslag gevraagd.

H.M. de Koningin heeft verzocht dat het ministerie zich zal willen belasten met de lopende zaken.

H.M. de Koningin heeft verzocht dat met het oog op het 40 jarig regeringsjubileum geen beroep zal gedaan worden op de ingezetenen, tot het aanbieden van een geschenk.

Het overschot van de gelden voor het feestgeschenk van Indië aan het Prinselijk paar zullen worden besteed aan een Prinses Juliana Jeugdstichting ten behoeve van de Inlandse Jeugd.

SPORT.

De wedstrijd om het kampioenschap van Nederland tussen Ajax en Feyenoord eindigde met een 2—0 overwinning voor de Amsterdamse gastheren, die voor een uitverkocht huis een welverdiende kampioenstitel wisten te veroveren. Het spel van Ajax was beter dan dat van Feyenoord en vooral voor het doel leverde de Amsterdamse voorhoede veel meer productief werk. Ook de samenhang tussen de linies was uitstekend. Verdere voetbal uitslagen: PSV — Go Ahead 2—1; Promotiecompetie Hilversum — 't Gooi 0—0; na verlenging. Middelburg — Willem Twee 0—3; Miranda — MVV 2—3; Heereveen — W VV 2—0.

Naar Aneta verneemt, zal vermoedelijk de heer Schimmelpenninck van der Oye het Olympisch comitee benoemd worden in het KNACVZ, als opvolger van de Heer Linthorst Homan.

SPORT-RUBRIEK
Officiële Mededelingen
VAN
"De Curaçaose Voetbalbond."

COMPETITIE-STAND

A-klasse	gesp.	gew.	gel.	verl.	doelpunten		punten	gem.
Volharding	3	3	0	0	4	1	6	2.—
Asiento *	1	1	0	0	1	0	2	2.—
S.U.B.T.	3	2	1	0	7	3	5	1.66
Scherpenheuvel	4	2	0	2	10	4	4	1.—
Jong Holland *	3	1	1	1	5	5	3	1.—
R.C.C.	2	1	0	1	1	1	2	1.—
Transvaal	3	1	0	2	2	3	2	0.66
Hollandia	3	1	0	2	3	6	2	0.66
Hercules	4	0	0	4	2	12	0	0.00

* Deze stand is gewijzigd in verband met de beslissing van de Spelregels- & Protestcommissie, waarbij de wedstrijd Asiento — Jong Holland, gespeeld op 25 April l.l. ongeldig is verklaard.

Reserve A-Klasse	gesp.	gew.	gel.	verl.	doelpunten		punten	gem.
S.U.B.T. 2	2	2	0	0	8	2	4	2.—
R.C.C. 2	1	1	0	0	1	0	2	2.—
Volharding 2	1	1	0	0	1	0	2	1.—
Asiento 2	2	1	0	1	3	1	2	1.—
Jong Holland 2	1	0	0	1	0	1	0	0.00
Scherpenheuvel 2	1	0	0	1	0	3	0	0.00
Transvaal 2	1	0	0	1	0	3	0	0.00
Hercules 2	1	0	0	1	2	5	0	0.00

B-Klasse	gesp.	gew.	gel.	verl.	doelpunten		punten	gem.
Feyenoord	2	2	0	0	6	1	4	2.—
Jong Curaçao	2	1	1	0	6	1	3	1.50
Atletico	2	1	1	0	5	3	3	1.50
Be Quick	1	0	1	0	2	2	1	1.—
D.C.C.	1	0	1	0	0	0	1	1.—
D.D.V.O.	2	0	0	2	1	10	0	0.00
Hilversum	2	0	1	1	1	3	1	0.50
P.S.V.	2	0	0	2	1	10	0	0.00

De verenigingen worden er aan herinnerd, dat de elftalopgaven over de maand Juni uiterlijk op 1 Juni bij de 2de Secretaris, G. M. Beltram, Bergstraat No. 17, worden ingewacht.

HET BESTUUR.

Alle inlichtingen, opgaven, e.d. worden gaarne verstrekt door den 1sten **Secretaris-competitieleider, de heer H. A. Dennert, Breedestraat 181, telefoon 640.**

HOE DE „NIEUW AMSTERDAM" GROEIDE. Bovenaan het schip op de helling, zoals de stand van de werkzaamheden was op 1 April j.l. Daaronder de verschillende phases van de opbouw, van boven naar beneden: het opmeten van de aan te leggen nieuwe bouwhelling; de helling in aanbouw; het leggen van de eerste kielplaat; het aanbrengen van de achtersteven en tenslotte een opname, **welke de slanken voorsteven goed weergeeft.**

PROGRAMMA VAN DE CUROM.

Woensdag, 26 Mei 1937.

7.00 — 7.03
Opening, Wilhelmus
7.03 — 8.00
Gemengd Opera Programma
1. Manon
2. Boheme
   Mario Chamlee, tenor met orkest
3. Pique Dame Ouverture
4. Deel I en II
   Capitol Grand Orchestra
5. L'Africaine, Addio Terra Nativa
6. L'Africaine, di 'te piu' bella Salvatore Minichini and his Italian Royal Royal Marine Band
7. Tosca, Puccini
8. Madame Butterfly, Puccini
   Elisabeth ethberg, sopraan met Orkest
9. Dernier sommeill de la Vierge
10. Coppelia Ballet, Prelude and Mazurka
    Minneapolis Symphony Orchestra

8.00 — 9.00
Lichte muziek
1. Where the lark sing
2. The Gypsy Princess
   International Concert Orchestra
3. Caucasian Sketches
4. Deel I en II
   International Concert Orchestra
5. A night in Madrid
6. Granny
   Brunswick Concert Orchestra
7. Souvenirs of Europe
8. Souvenir of Russia
   Balalaika Orkest.
9. Csardas
10. Gypsy Serenade
    International Concert Orchestra
11. Dance Oriental
12. Fantasy on Song of India
    Balalaika Orkest

9.00 n.m.
Sluiting, Wilhelmus.

Donderdag, 27 Mei 1937

7.00 — 7.03
Wilhelmus, Openingsmars
7.03 — 7.23
Medische causerie door Dr. Ph. H. Hartz
7.23 — 7.45
Gramofoonplaten van Cab Calloway & Orkest:
1. Nobody's Sweetheart
2. Beale Street Mamma
3. Harlem Holiday
4. Kickin' the gong around
5. Moon Indigo
6. You gotto Ho-de-ho
7. Farewell Blues

7.45 — 8.15
Programma van GENERAL STORES: Orkest van Ray Noble
1. Roll up the carpet
2. Rock your cares away
3. There is something in the air
4. Let's face the music and dance
5. I've got you under my skin
6. Easy to love
7. Let yourself go
8. If you love me
9. I saw the sea

8.15 — 8.30
Telefunken programma aangeboden door MEYBOOM'S HANDELSONDERNEMING, N.V.
1. Achtung, kleine Ruth, Fox
2. Wenn die Sterme am Himmelszelt steh'n, Langs, Fox
3. Was du mir erzählt hast vom Liebe und Treu', Fox
4. Die Musik spielt ganz leise, Langs, Fox
   Souvenir

8.30 — 9.00
EL LOUVRE Programma-Victor Gramofoonplaten.
1. No. 32901 — Mas nunca
2. — El cocoye
3. No. 32868 — La Bamba
4. — Ven, deja de llorar
5. No. 32618 — Saca la cabeza, jicotea
6. — El guateque
7. No. 32326, Alfonso Lopez
8. — Que si señora

9.00 n.m.
Sluiting, Wilhelmus

Vrijdag, 28 Mei 1937.

7.05 — 8.00
Kinderuurtje o.l.v. Tante Carla
8.00 — 8.30
Piano-concert te geven door de Heer Hulschebosch
1. Sonate No. 1, Opus 2, L. von Beethoven
   a. Allegro
   b. Adagio
   c. Menuetto
   d. Prestissimo

Intermezzo (gr.):
a. Maria Wiegenlied, Reger, Boelitz
b. Marienlied, Marx, Novalls, gezongen door Erna Sack, sopraan

De heer Hulschebosch vervolkt met:
2. Barcacolle, A. Arensky
3. Valse, S. Rachmaninoff

8.30 — 9.00
Dansmuziek.
1. Isn't it a happy day, fox trot
2. Kismet, fox trot
   Erich Boerschel en zijn orkest
3. When you come to the end of the Day, Wals
4. If we never should meet again, Wals
   Los Caballeros
5. Golondrina, tango
6. Recoleta, tango
   Orquestra Tipica Maffia
7. Keepin' out of mischief now, fox trot
   Louis Armstrong en zijn orkest

9.00 n.m.
Wilhelmus, Sluiting,

UITSLAGEN WEDSTRIJDEN CURAÇAOSE ATHLETIEK BOND OP 23 MEI 1937.

100 Meter hardlopen:
1. Loran (R.C.C.) 11.2 sec. Nieuw Curaçaos record.
2. Brink P.S.V. 11.4 sec
3. Panneflek (R.C.C.) 11.7 sec.

400 Meter hardlopen:
1. Janga (P.S.V.) 58.1 sec.
2. Muller (P.S.V.) 59.1 sec.
3. Beeldstroo (P.S.V.) 61.3 sec.

1500 Meter hardlopen:
1. Hilhorst (P.S.V.) 4 min. 44.5 sec.
2. Oostdijk (M.S.V.) 4 min. 47.4 sec.
3. Verbrugge (P.S.V.) 4 min. 48.7 sec.

4 × 100 Meter estafette:
1. R.C.C. 48 sec. Nieuw Curaçaos record.
2. P.S.V. 49.8 sec.
3. M.S.V. 50.7 sec.

Kogelstoten:
1. Gouw (P.S.V.) 11.35 M. Nieuw Curaçaos record
2. Haagen (Asiento) 11.24 M.
3. Leeflang (Asiento) 10.26 M.

Discuswerpen:
1. Haagen (Asiento) 33.65 M.
2. Hilhorst (P.S.V.) 31.20 M.
3. Koper (P.S.V.) 31.14 M.

Speerwerpen:
1. Haagen (Asiento) 52.58 M.
2. Leeflang (Asiento) 44.54 Nieuw Curaçaos record.
3. Bey (M.S.V.) 42.80 M.

N.B. De heer Haagen bezit de Duitse nationaliteit en kan uit dien hoofde geen Curaçaos record op zijn naam krijgen.

Hoogspringen met aanloop:
1. Panneflek (R.C.C.) 1.61 M.
2. Haagen (Asiento) 1.56 M.
3. Koper (P.S.V.) 1.51 M.

Verspringen met aanloop:
1. Brink (P.S.V.) 5.85 M.
2. Larmonie (S.S.C.) 5.72 M.
3. Panneflek (R.C.C.) 5.58 M.

Hink-Stap-Sprong:
1. Brink (P.S.V.) 12.25 M. Nieuw Curaçaos record.
2. Panneflek (R.C.C.) 10.82 M.
3. Mensink (P.S.V.) 10.53 M.

Polsstokverspringen:
1. Verdijk (M.S.V.) 7.99 M. Nieuw Curaçaos record.
2. Hilhorst (P.S.V.) 7.62 M.
3. Brink (P.S.V.) 7.61 M.

Polsstokhoogspringen:
1. Vink (M.S.V.) 2.81 M. Nieuw Curaçaos record.
2. Veldhuizen (M.S.V.) 2.76 M.
3. Mensink (P.S.V.) 2.76 M.

INGEZONDEN.

Curaçao 24 Mei 1937.
Aan de redactie van
Amigoe di Curaçao
Alhier.

Zeer Eerwaarde heer Redacteur:
Bij deze heb ik de eer U te verzoeken bijgaand stukje in Uw zeer gelezen blad te willen opnemen.
En U bij voorbaat dankend, verblijf ik,

hoogachtend,
Guillermo E. Rosario.

Verleden Zondag was weer een athletiekdag waarop de Curaçaose sportwereld met blijdschap zal mogen terugzien. Weer zijn er 6 Curaçaose records verbeterd en een gevestigd, n.l. de nummers: 100 M., 4 × 100 M. est., Polsstok hoogspringen, Speer-, Discuswerpen en kogelstoten, en het nummer hinkstapsprong. Speciaal moeten worden vermeld de nummers 100 M. en de 4 × 100 m. estafette die in de respectievelijke tijden van 11.2 en 48 seconden gelopen zijn. Weliswaar zijn deze tijden bijna niet te vergelijken met die in Nederland of bij de Wereldolympiade gelopen, maar toch zijn wij niet zo ver ten achter, de weinige tijd die wij hebben om te oefenen in overweging genomen. Eén keer per week hebben de Curaçaose athleten kans om te oefenen. En al krijgen zij het vervoer vrij van de C.A.B., toch blijft het oefenterrein te ver buiten de stad.

De oefentijd is van 4 tot 6 uur.

Totdat zij van 't werk af willen komen (± 5 uur) en zich naar de zeer ver afgelegen oefenterrein willen begeven, krijgen zij maar een matige oefening. Wij moeten een gelegenheid hebben dichter bij de stad en waar wij minstens twee maal per week kunnen oefenen.

Door de C.A.B., C.B.L.O. of met medewerken van 't Gouvernement kunnen wij een klein sportterrein krijgen, waar wij beter kunnen oefenen en waar de wedstrijden gehouden worden, en waar veel meer toeschouwers naar toe zullen gaan.

Bedroevend jammer is 't dat heel weinig Curaçaoënaars van deze kleine gelegenheid gebruik maken.

Bij bijna al de oefeningen is er maar één Curaçaoënaar op de zes vreemdelingen. Ook aan de wedstrijden nemen veel meer **niet Curaçaoënaars** deel dan **wel Curaçaoënaars.**

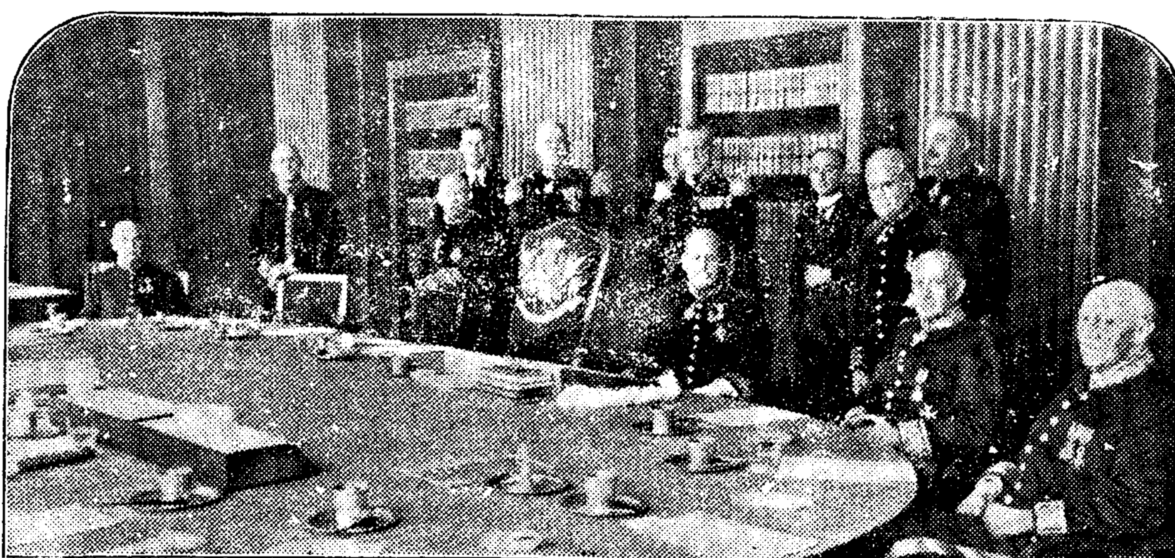
En toch hebben wij hier veel van de z.g. **Curaçaose Sport-Verenigingen,** maar die bijna nooit aan de vreugdzame sport **Athletiek, deel nemen.**

't Is te hopen dat zij het voorbeeld zullen volgen van de twee zeer jonge verenigingen, die al hadden zij geen schijn van kans, toch al meermalen aan de wedstrijden, uitgeschreven door de C.A.B., hebben deelgenomen.

Door deelnemen van meer Curaçaoenaars aan deze wedstrijden, hebben wij meer kans dat veel van de bestaande records verbeterd zullen worden en in onze eigen handen komen.

Ook blijven wij hopen dat spoedig, door bemiddeling van de C.B.L.O. of 't Gouvernement, de C.A.B. een eigen sportterrein (dicht bij de stad) zal krijgen, waarop voor de kampioenschap nog dit jaar zal gestreden worden.

Rosario.

Na afloop van de plechtige installatie van Z. K. H. Prins Bernhard als lid van de Raad van State, werd bovenstaande opname gemaakt van de bijeenkomst van dit college.

LIJST VAN BINNENKOMENDE SCHEPEN OVER MEI 1937

26	„	Duitsch	Sesostris	Pto. Cabello	Pto. Colombia.
27	„	„	Caribia	Pto. Colombia	Pto. Cabello
27	„	„	Alemania	Maracaibo	Maracaibo
27	„	Ned.	Midas	Maracaibo	Maracaibo
27	„	Fr.	C. de Ranel	Martinique	Colon
28	„	Ned.	El Libertador	La Guaira	Aruba-Maracaibo
28	„	„	Amor	Maracaibo	Pto. Cabello
29	„	„	Ceres	Europa	Cristobal
29	„	„	Bodegraven	Amsterdam	Cristobal
29	„	Fr.	Bretagne	Colon	Le Havre

En dat komt voor.

Wij lezen in „Goed Volk":

Is het niet ergerlijk, onder christenmensen, wanneer men weigert zijn huis te verhuren aan huisgezinnen met veel kinderen?

En dat komt voor!

Is dat niet ergerlijk onder christenmensen, door doodsaankondigingen in anti-katholieke bladen, hun doden op hun weg naar de eeuwigheid in strijd met duidelijke instructie van Paus en bisschop vaak krachtig een anti-katholieke pers te laten steunen.

En dat komt voor.

Is dat niet ergerlijk onder christenmensen, wanneer men de begrafenisonkosten van zelfs zijn gestorven ouders weigert te betalen?

En dat komt voor!

Is dat niet ergerlijk onder christenmenssen des morgens naar de Communiebank te gaan en des avonds als een half geklede heidin naar de balzaal te lopen, tot diep in de nacht?

En dat komt voor!

Is dat niet ergerlijk, onder christenmensen als men zelf het goed heeft, zelfs in luxe kan leven en men is te benauwd de arbeider een fatsoenlijk loon uit te betalen, om behoorlijk met vrouw en kinderen te kunnen leven, — of om een hardzwoegende en er zwaar voor zittende pachter wat tegemoet te komen?

En dat komt voor!

Is dat niet ergerlijk onder christenmensen met hetzelfde gemak naar een preek te luisteren, als naar het onchristelijk geschrijf van een niet-katholiek en sensationeel, pikant blad en het laatste meer op zich te laten inwerken dan het eerste?

En dat komt voor!

Is dat niet ergerlijk onder christenmensen onder het H. Misoffer zo maar wat staan te kijken, met de gedachte: „Was ik er maar weer gauw uit" — en uren lang met gespannen aandacht zitten te turen naar een visdobber of te staan gapen naar een losgebroken voetbal?

En dat komt voor!

werkplaats, kantoor, in cafe vuile taal mensen in de kerk Weesgegroetjes te prevelen en met de zelfde mond op de werkplaats, kantoor, in trein of cafe vuile taal uit te slaan?

En dat komt voor!

uit te slaan?

mensen zich te schamen ergens 5 centen weg te halen, maar met het grootste gemak z'n klanten en afnemers te bedriegen voor tientallen guldens, met leveranties van minderwaardige kwaliteit b.v. — of men zijn leveranciers maanden, jaren lang naar hun geld te laten fluiten?

En dat komt voor!

Is dat niet ergerlijk onder christenmensen in zijn café reeds dronken klanten maar steeds opnieuw te schenken, en zijn geld dan te verdienen met de zonde (van onmatigheid) van zijn medemensen?

En dat komt voor!

Is dat niet ergerlijk onder christenmensen zich niet te willen verhuren in huisgezinnen, waar veel kinderen zijn?

En dat komt voor!

Is dat neit ergerlijk onder christenmensen wel in alle broederschappen ingeschreven te zijn, maar toch de venijnigste kwaadsprekers te zijn?

En dat komt voor!

Is dat niet ergerlijk onder christenmensen er niet de minste zorg over te hebben, of de kinderen, datgene leren, wat noodzakelijk is voor tijd en eeuwigheid n.l. hun godsdienstles, de catechismus?

En dat komt voor!

Is dat niet ergerlijk onder christenmensen met heel veel zorg toe te zien of alle kippen des avonds in de kooi zijn, maar hun jongens en meisjes tot diep in de nacht zonder enig toezicht te laten uitblijven?

En dat komt voor!

Katholieken! Komt dat ook bij U voor? Weet dan ,dat gij meer kwaad doet, dan goed.